

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Π. ΜΠΥΡΛΑΤ

ΕΝΑΣ ΑΝΩΦΕΛΟΣ ΗΡΩΙΣΜΟΣ

ΟΝ καύμένο τον Σερβίλ! Ήτανε κουλός και κανείς δεν μπόρεσε ποτέ να μάθι πώς τ'όπασε αυτό τό κακό. 'Ο 'ϊδιος τουλάχιστον πολλές φορές διηγόταν όλόταρα διαφορετικά πράγματα για τό δυστύχημά του αυτό, ώστε καταλάβαιναν οι φίλοι του πως ήθελε να κρύψη την αλήθεια. Και πραγματικά ήτανε κάπως δύσκολο να την όμολογήση.

'Η περιπέτεια εκείνη του Σερβίλ είχε ουμβή πριν από τρία χρόνια. Ήτανε τρέλλια έρωτευμένος τότε... 'Εκείνη την έλεγαν Σολάνζ, είχε λεπτότατα κατάλευκα χεράκια, μιά φωνούλα χαδιάρικη, σύνολο ρωμαντικό, μιά χρυσοξανθή γλώσσα και μάτια διαφανή, σαν την ήμερη επιφάνεια ενός όμορφου ποταμού, έν' έννοιαϊκότα προά... Μήπως έβρει όμως κανείς τί κρύβεται στο βάθος ενός ποταμού; Λιγότερο από κάθε άλλον θα μπορούσε να τό ιδή αυτό ό Σερβίλ, αφού ό έρωτας είχε τυφλώσει.

'Απ' τή στιγμή που κυρίεψαν την καρδιά του τά θέλητρα της Σολάνζ, ό Σερβίλ, με την έλπίδα να κατακτήση την καρδιά της, είχε δοκιμάσει μύριοις διαφορετικούς τρόπους, τους πιο πολλούς αντίθετους με τον χαρακτήρα του. Αισθηματικός και μελαγχολικός κατά βάθος, έκανε μαζί της τόν πρόσχαρο, τόν εύθυμο, τό γενναίο, γιατί 'Εκείνη αγαπούσε τό γέλιο και τί γεμάτη θόρυβο χαρά, χωρίς να ξετάζει τό βάθος της καρδιάς τών ανθρώπων. 'Εξη όλόκληρους μήνες είχε γίνει ό γελοιοποιός της, κατάδικος της ευθυμίας, κάνοντας μύριες άστερες χκριμάτσες και τούμπες άκόμα, διοργανώνοντας κάθε μέρα γλέντια και διασκεδάσεις για την παρέα τους κι' όλ' αυτά με την απελπισία στην ψυχή. 'Επειτα μιά μέρα, πρόσεξε, πως ή Σολάνζ θαύμαζε περισσότερο από κάθε άλλο στον κόσμο τό θάρρος, ένια είδος παλληκαριάς, τό θάρρος τών μαχαιροβγάλτηδών και τών ταυρομάχων.

'Ο Σερβίλ δέν ήτανε διόλου παλληκαράς. 'Απεναντίας είχε μιά σχεδόν άρρωστημένη εαίσθησια κι' ως έκενη την ήμερα έτρεμε· και τί σκιά του. Τό αυταρaktικό και σκετεινό άγνωστό, γέμιζε με άγανία την ψυχή του. 'Ο άθλητισμός κι' ή γυμναστική του προεόνοιασε μεγάλη στενοχωρία και φυσικά δέν ήξερε ούτε έφασκία, ούτε πυγμαχία. Τίποτε δέν θα μπορούσε να τόν αναγκάσει να πισωθεί, να φιλονικηθή μ' έναν άλλον. Μόλις άκουγε καυγάδες και φασαρίες, άκόμη και στο καφενείο, χανότασε άπ' τή μέση. Δέν μπορούσε ούτε να βλέπει τασκωμούς και παιζιμάτια.

'Ω θαύμα της άγάπης! Για ν' άρέση στη Σολάνζ, ό Σερβίλ έγινε γενναίος, παλληκαράς. Πήρε τό θρος ως και τί ζωηρή κι' άγρια ματιά ενός μαχαιροβγάλτη. Μέσα σ' έν' ένδομοάδες, αφού παρακολούθησε μέρα-νύχτα μαθήματα έφασκίας, είχε τρεις μοναχάδες, πού τις προκάλεσε μόνος του, σχεδόν δίχως άφορηή. Στη μέση από αυτές, τόν πήρε ζωπέτσα τό σπαθί του αντίπαλου του.

Τώρα είχε θγάλει πειά όνομα, έγινε εξακουστός, τόν έφερναν για παράδειγμα γενναίον άνθρωπον : «'Αφοθος σαν τόν Σερβίλ», έλεγαν στο καφενείο οι φίλοι κι' οι γνωστοί του, όταν ήθελαν να παινεύσουν κάποιον για τό θάρρος του. Μερικοί μάλιστα τόν κατηγορούσαν, τόν έλεγαν άδυσλο και τολμηρό, έκέπ' πού δέν χρειάζεται. Ναί, ναί, τόν τραβούσε τώρα ό κίνδυνος, τόν γούτεσε.

—'Είνε θέβαια παλληκαρί, έλεγε κι' ή Σολάνζ. Ξέρω όμως ένώ κάποιον άλλον, πού δέν τόν φτάνει ούτε τό δαχτυλάκι του...

Πώς να ήταν αυτός; 'Αδικα την ρωτούσε ό Σερβίλ, ή Σολάνζ δέν έννουσε να μιλήση, φαινότασε όμως πολύ θέβαιη γι' αυτό πού έλεγε και φύλανε με πείνια τό μυστικό της.

'Υστερ' από λίγο ό Σερβίλ έκανε τινά κατορθώματα άδεια να τιμήσουν έναν προαντικτικό ήρωα: Κράτσης έν άσημασμένο άλγιο, πού σ'ένουρα έν σκότατο παρακάτω τά παιδιά, καθώς βθιναναν κείνη την ώρα άπ' τό σκολείο, και, την ίδια μέρα όντηκε άσφοτος μέσα στη φωτιά κι' έσωσε τρία πρόσωπα από θάνατο.

'Η έθνημερίδες τούνοσησαν στήλες όλόκληρες, μιά μάλιστα δημοσίευσε καί την εικόνα του. Πώς έπίσης τό μετάλλιο. 'Από όλ' αυτά όμως, ό Σερβίλ θα

προτιμούσε δυό καλά λόγια της Σολάνζ. 'Εκείνη όμως τόν κούταζε μόναχ μ' έννα αίνιγματικό χαμόγελο, λιγάκι περιφρονητικό μάλιστα, σαν να τού έλεγε:

Μην κουράζεσαι, κακομοίρη μου, ό άλλος είναι πολύ άνώτερος από σένα!

'Ενα θράδυ πού έίκαναν τόν περίπατό τους στην πλατεία, ή Σολάνζ τόν σταμάτησε μπροστά σε μιά πελώρια παράγκα, με την έπιγραφή: «'Ο Μαρζούκ και ί τ ά θ η ρ ί α τ ο υ». Στην έξέδρα, πλάι στην είσοδο, μιά δυνατή φωνή κυριαρχούσε σ' όλο τόν θόρυβο του πλήθους πού έχασκε, και φώναζε θροντερά: «'Εμπρός, κυρίες και κύριοι, κάνετε γρήγορα! 'Ελάτε να ιδήτε τόν περίφημο Μαρζούκ, τις τίγριες, τούς πάθηρες, τις αρκούδες και τό λεοντάρι του τόν σουλτάνο, τόν τρομερό και φοβερό σουλτάνο!...»

—Πάμε μέσα, είπε αυταρχικά ή κοπέλα.

'Ο Σερβίλ την άκολουθησε, σκλάβος ύποταγμένος σε κάθε της ιδιοτροπία. Ή παράστασις είχε άρχσει, πληθαίξε μάλιστα να τελειώσει. 'Ακριώς εκείνη τή στιγμή, ό τρομερός σουλτάνος είχε περάσει στο μεγάλο κλουβί, όπου τόν περίμενε ό Μαρζούκ, όρθιος, ύπεροχος, με μπροστά πελώρια και τό μαστίγιό στο γέρι. Ναί, ήτανε άληθινά όμορφος και καλοδεμένος αυτός ό Μαρζούκ, με τό στήθος γεμάτο παράσμα. 'Ενας φίλος του θαυμασιού άκούστηκε από όλο τό άκροατήριο. 'Ο Σερβίλ κούταζε την Σολάνζ. Ήτανε λιγάκι γλωμιά, και τά μάτια της, καρφωμένα πάνω στον θηριοδασαστή, πετούσαν σπιθες, φανερώνοντας την φλόγα πού έκαιγε στα θάθη της ψυχής της.

Τώρα ό Μαρζούκ μαστίγιον τόν σουλτάνο και τό θηριο, χωρίς διόλου να μουγκρίζει, χωρίς τό ελάχιστο δείγμα άναποχής, ηπδούσε κανονικά και ξαναπνδούσε μέσα από πυρωμένους σιδερένιους κύκλους.

—Αυτό τό λιοντάρι είναι έντελώς άποθλακωμένο, παρατήρησε ό Σερβίλ. Μας κοροιδεύουν άναιδέστατα, καθώς κι' όλον τόν κόσμο.

'Εκείνη τούρριξε μιά είρωνική ματιά και είπε:

—Ξέρω μερικούς παλληκαράδες, πού δέν θα τολμούσαν ούτε να μπουνε στο κλουβί!

'Ο δέος άνασήκωσε τούς όμιους περιφρονητικά.

—Νοκίασε λοιπόν τότε! Σε προκαλώ να δοκιμάσης! τού σφύριξε ή Σολάνζ.

'Ο Σερβίλ δέν είπε τίποτε. Συλλογιζότανε... Τόν προκαλούσε! 'Ε, λοιπόν, πολύ καλά, θα δεχότασε την πρόκληση. Πήρε άσέας την άπόφαση τό, βήματα στο κλουβί τών λιονταριών!

'Υστερ' από δυό μέρες μιά μεγάλη έπιγραφή στην πρόσομη τού θηριοτροφείου του Μαρζούκ, είδοποιούσε με πελώρια γράμματα τόν κόσμο:

«'Απονε στις ένένα, θέμα πρωτοφανές, έξαιρετικόν και συγκινητικόν. 'Ενας έρασιτέλης θηριοδασαστής της πόλεως μας, ό κήριος Π.

Σ., θα εισέληθ' μόνος, μόναχ με τό ιματιστόναι του στο χέρι, μέσα στο κλουβί του τρομερού Σουλτάνου, τού γνωσιού λέοντος της 'Αφρικής. Στις χεμάτα δεκά λίτρας της θης έατηρίνης εις τό ταμειόν του θεάτρου.»

Τις ένένα τό θράδυ, άν και ή τιμές τών θέσεων είχαν διπλασιασθή για τό πρωτοφανές και έξαιρετικό θέμα, δέν έφεπτε μήλο μέσα στην εύρύχωρη αίθουσα τού θηριοτροφείου. Στο θάθος, πλάι-πλάι, καθόντουσαν ή Σολάνζ κι' ό Μαρζούκ. 'Ο θηριοδασαστής ήταν άνησυχος και μιά σταθεία ρυτίδα χωρίς στα δύο τό ώραίο μετώπο του.

—Νάτος! έκείνος είναι!... φώναξε έπιτόλις ή Σολάνζ.

'Ο Σερβίλ είχε περάσει από κλουβί, λιγάκι γλωμιάς θέβαια, αλλά πάντα γαμογελαστός. Φορούσε τό συνηθισμένο του σακκάκι τού ποισιότου και κοτούσε στο γέρι έννα λεπτό ιματιστόναι με τό όποιο έπαίξε άφέλειστατα. Τό άκροατήριο χειροκρότησε.

—'Ενα δυνατό μουγκρητό τούναταε άξέσπαση την πόγειρη παράγκα. Πρώτη φορά ύστερ' από τόσο καιρό ό σουλτάνος μούγκριζε έτσι. 'Ακόμη πιο γλωμιάς ό Σερβίλ, τούσε όσο μπουσούσε περισσότερο τό χαμόγελό του. 'Η σκέψη πός ύστερ, άπ' αυτό τό κατορθώμα θα τόν άγαπούσε έπιτέλους ή Σολάνζ και θα νικούσε τόν αντίπαλό του, τούδινε θάρρος γι' αυτή την στενή και ύπερβολή δοκιμασία.

'Ορθιος, άπαθέστατος, θρέθηκε εξα- (Η συνέχεια εις την σελίδα 109)

Σολάνζ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 105)

ἀν παντρευτώ ὅπως ὄνειροπολῶ... Φέλω τὴ γυναῖκα μου θαλακτικῶς ἀν κ' εὐας, σεμνὴ σὺν κ' εὐας, ἀπολιτικῆ σὺν κ' εὐας, πῶς ζῆρετε ἀπὸ βιολιῶν, καὶ νοικοκυροῦ ἀπὸ... ὡπὼς ἀσφαλῶς να εἰσθε οἱ εἰς ! Δεχθεσθε, ἰο, πὸν, μὴ μοιραστοῦμε στο μέλλον τὴ πενήνια πρῶτον τῆς προσωπικῆς μου ἐγγύσιας ;... Εἰσθε ὁ τυπὸς τῆς ἰωαννῆς γιὰ μενα γυναῖκα, ὅπως ἀκριβῶς τὸν ποσοῦσα καὶ τὸν ἀκριβοῦν μουσικὰ τὸσον καιρῶν...

Δις ΜΠΙΟΥΛΟΝ (μὴ προσποιητῆ σοβαρότητα). — Θεέ μου, πόσο εὐλοκα ἐνόησα, σθε εἰσεῖς σὶ ἀκ.ρες !... Ἰβριν ἀπὸ μιὰ ὄρα δὲν γνωρίζομαι, καὶ τώρα μὲ ζητᾶτε σὶ γάμο !... Τί να περμενω, ἰο, πὸν, ἀπὸ τὴ ἐπιπολοῦσα ;... Ὁχι !... Καλῶτερος νὰ ζῆσω ἀφροσώμην στο ἐπαγγελματί μου, πὸν τόσο τὸ ἀγαπῶ !...

ΝΤΙΚ (ἔματιμένος κάπως). — Στὸ λόγῳ τῆς τιμῆς μου, σὰς βεβαῶ, δεσποινίς, ὅτι μιλῶ σοβαράτατα... Ἔννοα σας, καὶ ζῆρω, να ἐπιμῶ ἐκ πρώτης ὄψεως γὰρ τὴ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα... Θα ζοῦσατε εὐτυχιωμένη κοντά μου, γιατί τὸν τύπο τὸν ὁλο σας τὸν λατρεῖν μουσικὰ ἀπὸ χρόνια... Ὅσο γιὰ τὰ παιδιὰ αὐτὸ ἐπαγγελματίος σας, τὰ ὅποια ἀγαπᾶτε καὶ θὰ ἐγκαταλείψετε, σὰς βεβαῶ ὅτι σὶ λίγα χρόνια... θάξομε... ἀρκὰ τὸ ἀπὸ θάνα, γιὰ νὰ τὰ ἀνατρέψετε ! Καὶ νὰ να δὲκὰ μὰς πειὰ, αἴμα μὰς καὶ σάρκα μὰς, καί...!

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ (ἀνοιγντας ξαφνικὰ τὴν ἄρτα). — Τὰ συγχαρητήριά μου, ἀνεψιέ μου... Ἐγινε τόσο ἰσχυρότερος ὑπέρμαχος τοῦ γαμοῦ, ὅστε δὲν πιστεύω πειὰ σ' αὐτὰ μου...

ΝΤΙΚ (κιντίζοντας κάπως ἐκθαυβῶς τὴ δεσποινίδα Μπῶλτον, πὸν χαμογελαῖ ἀνιγματοῦ, μιλεῖσι ὅσοιμο μὲ κίεσι τὰ χεῖρα του). — Φεία μου καλῆ, ἰδοῦ ἡ μόνη εὐκαιρία νὰ μὲ ἀνατρέψετε θρασύνει... Δὲν θέλω τὴ δεσποινίδα Φέγγου... Ὅστε καὶ τὰ λεπτά της... Ἐνὼ τὴ δεσποινίδα Μπῶλτον, μὲ δὲλ μου τὴν καρδιά θὰ τὴν δεχθῶ, ἀν... ἀν, ἐννοῖται, μὲ δέχεται κ' ἐκείνη... (Σωπαίνει κατάληκτος, βλέποντας τὴ δεσποινίδα Μπῶλτον νὰ ζεσπᾶ σὶ ἀράτητα γέλια...)

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ (γελῶντας κ' ἐκείνη). — Μὰ μὴ ζῆτὰς τ' ἀδύνατα, ἀνεψιέ μου... Ζητᾶς νὰ παντρευτῆς ἐκείνη, τὴν ὁποία ἀκριβῶς δὲν θέλεις !...

ΝΤΙΚ (κρῆνονόληκτος καὶ χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ καταλαβαίνει). — Πῶς ;... Τί ἐπατε, θεία μου ;... Ἡ δεσποινίς ἐνε... ἐνε ;...!

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ. — Εἶνε ἡ δεσποινίς Φέγγου, ἀνεψιέ μου, κ' ὄχι ἡ δεσποινίς Μπῶλτον. Σοῦκαῖσα σκοπῶς τὸ παιχνίδι αὐτό. Θέλεις νὰ τὴν παντρευτῆς, ἰο, πὸν ;

ΝΤΙΚ. — Μ' ἔδλ μου τὴν καρδιά !...

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ. — Τότε σὰς ἀφῆνω μόνους, γὰ νὰ τὰ πῆτε καλῶτερα... (Φεύγει).

(Οἱ δύο νέοι πλατίζουσι ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, δίδουσι τὰ χεῖρα κ' ἀνταλλάσσουσι ἕνα θερμὸ φίλημα, τὸ φίλημα τῆς γνωριμίας, τοῦ ἔρωτος καὶ τὸν ἀρραβῶν ταν...)

ΕΝΑΣ ΑΝΩΦΕΛΟΣ ΗΡΩΙΣΜΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 81)

φνικὰ μπροστὰ στὸν βασιλέα τὸν ζῶων. Ἀρκετὴ ὄρα ὁ ἕνας ἐξέταξε τὸν ἄλλον, σὺν ν' ἀποροῦσαν γι' αὐτὴ τὴν συνάντησι. Ἡταν φανερό, πῶς ὁ σουλτᾶνος εἶχε ποτὶ καλὴς διαθέσις. Πολὺ ἤσχυα πλῆοισσε τὸν καινούργιο ἐπισκέπτη του, ἔπειτα σηκώθηκε ὀρθῶς, ὄψωσε τὸ μπροστινὸ πόδι του καὶ τ' ἀκούμπησε δυνατὰ πάνω στὸν ὄμο τοῦ Σερβίλ, σχίζοντας τον μὲ τὰ νύχια του. Ἐκείνος λόγιος κ' ἔπεσε κάτω ἀπότομα.

Μιὰ κραυγὴ φρικῆς ἀντήχησε μέσα στὸ πλῆθος. Ὁ σουλτᾶνος ὄμως δὲν σάλευε διόλου. Μὴ ἀπορία κῦτταξε τὸ θῆμα του, χωρὶς νὰ τὸ ἀγγίξῃ... Ὡστόσο ὁ Σερβίλ σηκώθηκε ὀρθῶς. Ὁ ἀριστὸς τὸν ὄμο ἤτανε θραεραὶ πηγαῶμενος. Ὁπισθώρῳσε ἀργὰ-ἀργὰ τρία θῆματα, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ κῦτταζῃ κατὰματα τὸ λιοτάρ, πέρασε στὸ γειτονικὸ κλουβί, ἐκλεισε καλὰ τὴν πόρτα καὶ θρέθηκε σὶ ἀσφάλεια.

— Δίκῳ εἶχα, δὲν εἶνε διόλου ἄγριο τὸ λιοτάρ, εἶπε στοὺς ἀνθρώπους πὸν ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ τὸν περιποιηθῶν.

Μόλις ὄμως πρόφερε μὴ ἀδύνατη φωνὴ αὐτῆς τῆς ἡρωικῆς λέξις κ' ἔπεσε κάτω ἀναίσθητος, λιποθυμισμένος. Τὸν πῆσαν ἀμέσως στὸ νοσοκομείο κ' ὕστερ' ἀπὸ ὀχτὼ μέρες, γιὰ νὰ προλάβουσι τὴ γάγγραινα, ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν κόψουν τὸ χεῖρι.

Μιὰ γενναία κληρονομία, δίδοντας καινούργια τροπὴ στὴ ζωὴ του, τὸν παρηγορεῖ γιὰ τὸν τόσο ἀνόητο ἀκρωτηριασμὸ του. Γρηγόρα ξέγασε καὶ τὴ Σολαζ, πὸν ἀκολούθησε τὸν θηριοδραματῆ καὶ σὶ λίγα κατάντησε μπαρλόνα στὸ τσίρκῳ.

Μονάνα μιὰ θοαδῶν τὸν εἶδα νὰ φεύγῃ μὲ βουρκωμένα μάτια ἀπὸ μιὰ διαλεχτὴ φιλικὴ μου συγκέντρωσι.

— Ἀπὸ τώρα σεύγει; τὸν ρώτησα, κάνοντας πῶς δὲν πρόσεχα τὰ δακρυομένα του μάτια. Γιατὶ τόσο θιαστικὸς, ἀγαπητὸ μου Σερβίλ;

— Πῶς νὰ μείνω; μοῦ ἀπάντησε. Πῶς νὰ σταθῶ ἐνὸ ἡλίθιος, κοντὰ στὸν Ντριουῖν, τὸν τραυματῆ ἀξιωματικὸ πὸν ἰππικῆ τώρα μέσῳ στὸ σπλῶν, μὲ τὸ κοιμῆνο του χεῖρι καὶ τῆς χρυσοῦ τῳ ἐπιμῶδες. Πῶς νὰ ὑποστῶ τὴν ἀναπόθεκτὴ σύγκοισι τῆς θλακεῖας μου μὲ τὸν πασιματικὸ ἠρωϊκῶν αὐτοῦ τοῦ ἴου;

Τὴν ἄλλη μῆρα μῆλας πῶς ὁ Σερβίλ πρόσφερε δὴ ἐκατομμύσια στὸ δαυλο τῶν ἀπομῶνων.

Εἶχε γενναία καρδιά ὁ καλὸς μου φίλος...

ΠΩΣ ΜΑΝΤΕΥΕΤΑΙ Η ΤΥΧΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 65)

Οἱ Ἀλφόνσιο ἔχουσι τὸ πῶς ἀδύνατο ἄστρο τοῦ γυμπατος. Δὲν ἔχουσι ποτὲ δικὴ τὴν γνώμη, παρασύρουσι ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ πολὺ σπάνια διαπρῶπουσι στὴ ζωῆ. Εἶνε τὰ αἰώνια θῆματα!

Ἐκείνος πὸν εἶνε κατάλληλος γιὰ σύζυγο εἶνε ἡ Εὐθυμία. Ὅσες γυναῖκες ἔχουσι αὐτὸ τ' ὄνομα, εἶνε ὑπερβολικὰ τυχερῆς καὶ κινουῖν ὄλην τὴν συμπάθεια. Εἶνε καλῆς, δὲν ἔχουσι ἰδιοτροπίες, συνήθως εἶνε ἀρκετὰ ὄμορφες καὶ τὸ μόνον ἐλάττωμά τους εἶνε ὅτι εὐκόλα παρασύρουσι σὶ μιὰ περιπέτεια. Ὁ ἄνδρας ὄμως πὸν θῆ παντρευθῆ μιὰ Εὐθυμία ἀν εἶνε λίγο ἐξῆμος, μπορεῖ νὰ τὴν κἀν ἀφροσώμην σύζυγο τὴν ἀγάπη του καὶ τῆς περιποῖσις του. Εἶνε ἀπὸ τῆς λίγης γυναῖκες πὸν ἀναγνωρίζουσι τῆς θυσίης τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς προσπάθειός του νὰ δημιουργῆσι μιὰ ἀνετη κ' εὐτυχιωμένη ζωὴ στοὺς δικούς του.

Ὁ δόκτωρ Ἀλφονρέλ κατόπιν ἐξήγησε σ' ἀροατήριό του, πὸν εἶχε μείνει κατάληκτος ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀποκαλύψεως του, ὅτι ποτὲ τὰ ὄνομα τῶν ἀνθρώπων δὲν δινουσι τυχαῖα. Ἡ ἀράτη δύναμι πὸν κανονίζει ὄλο τὸν κόσμο καὶ ρυθμίζει τῆς πράξις του, δίνει στὸν καθῆνα μὰς τ' ὄνομα του καὶ τοῦ χαρῶς τοῦ ὄρθῳ πὸν πρόκειται ν. ἀκολούθησι. Πολλοὶ θέσθια ἀπὸ τοὺς ἐνηθῶς δὲν θρῖσκουσι εὐκόλα αὐτὸ τὸ ὄρθῳ τους. Πάντοτε ὄμοιος ὄλο κατασταλάζουσι σ' αὐτὸν καὶ ποτὲ δὲν κάνουν κατ' ἀνοχοὺ τους. Ὅλες τῆς πράξις τοὺς τῆς κανονίζει ἡ τυχῆ, ἡ ἀράτη δύναμι τοῦ ἀγνωστοῦ κόσμου, πὸν ὁ ἀνθρώπος τὸν ἀνακαλύπτουσι μόνον μετὰ τὸ θάνατό τους. Γι' αὐτὸ ἀλλοστε ὁ λαὸς τῆς Ἀνατολῆς, πὸν εἶνε ὁ μόνος ὁ ὅποιο ἀπὸ πολλῆς χλιετηριβῆς ἀσχολουῖται μὲ τὰ μουσικὰ τῶν ἄστρον, πιστεύουσι τυφλὰ στὴν τυχῆ καὶ τὴν ἀφῖνουσι νὰ δηγήσῃ τὴ ζωὴ τους μὲ καταπληκτικὴ ἐμπιστοσύνη. ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΟΥΛΠΙΚΙΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 72)

Ἐπρεπε λοιπὸν τώρα νὰ περάσι κ' αὐτὸς μπροστὰ ἀπ' τοὺς νεονύμφους, νὰ τοὺς συγχαρῆ καὶ νὰ τοὺς δῖνη. Δὲν ὄρησε ἄλλη ἐξοδος. Ἀκολούθησε τὴν ἀδύνατη κυρὰ καὶ τὰ παιδιὰ, λογαριάζοντας μὲ τὸ νοῦ του νὰ πᾶρη ταῖα γιὰ νὰ προφάσι τὴ Ρηνοῦλα. Ξαφνικὰ ὄμως, καθὼς προχωροῦσε ποζῶτος πῖσω ἀπ' τὴν ἀδύνατη κυρία, κέρρασε στὴ θέσι του, νόμισε πῶς ὄλοκληρῆ ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Σουλπικίου στριφογύριζε μπροστὰ στὰ θολωμένα μάτια του. Δὲν ἤτανε δυνατόν!... Κ' ὄμως, ἐκεῖ, κοντὰ στὴ νύφη, ἀνάμεσα στοὺς στενοὺς συγγενεῖς τῶν νεονύμφων, ἔστεκε ὁ κ. Ὄστανσιέ, ὁ ἴδιος ὁ κ. Ὄστανσιέ. Τοῖδινε μάλλιστα τὸ χεῖρι, ἐνὼ ἡ πελώρια κοιλία του ἀναταραζόταν ἀπ' τὰ δυνατὰ γέλια. Οἱ ἄλλοι συγγενεῖς τὸν κῦτταζαν περιερίου.

— Θὰ σὰς ἐξηγήσω, θὰ σὰς τὰ διηγῶσθὸ στὸ τραπέσι, στὰ φρούτα, νὰ γελᾶστε καὶ σῆς!... τοὺς εἶπε ὁ κ. διευθυντῆς, ἐνὼ ἔσφιγγε καλόκαρδος τὸ χεῖρι τοῦ παραχαλισμένου Ἀλέξη Κουράρ.

— Θὰ ὀμολογήσης, ἀγαπητῆ μου Κουράρ, πῶς αὐτὸ δὲν τὸ περιμένε ποτέ ! τοῦ εἶπε τέλος, γελώντας πάντα, μὲ τὴν καρδιά του.

Καὶ καθὼς ὁ νέος, σαστισμένος, δὲν ἔθρῖσκε τί ν' ἀποκριθῆ, ὁ καλόκαρδος προϊστάμενός του, πρόσθεσε σιγαλὰ, σχεδὸν στὸ αὐτὸ του:

— Ἄντε τώρα! τρέχα νὰ θρῖξῃ τὴ μικροῦλα σου, παληῶπαῖδο... Κ' ἄν, ὅπως ἐλιπίζω, ἔγεις καλὸ σκοπὸ, θὰ σὶ στεφανώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐδῶ, στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἀγίου Σουλπικίου...

ΕΝΑ ΜΟΙΡΑΙΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 64)

ρές, ἐπιτέλους ἀναγκάστηκα νὰ τῆς κάνω παράπονα... Δὲν εἶνε σωστό... Μήπως δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς παροποιηθῶ ; Τί λές καὶ σὺ, παιδάκι μου ;

— Ἀπεναντίας, μαμά, ἔκανες πολὺ καλὰ... τῆς ἀπάντησε χαμογελώντας μὲ καλωσύνη.

Ἄναψε ὕστερα ἕνα τσιγάρο καὶ τὴν ρώτησε μήπως τὴν ἐνοχλοῦσε ὁ καπνός.

— Μπᾶ ! Τί λές, παιδάκι μου ! διόλου!... ἀποκρίθηκε ἡ γρηγοῦλα εὐτυχιωμένη.

Τώρα πειὰ πῆρε θάρρος. Μὲ μιὰ εὐτυχιωμένη πονηρὴ ἔκφρασι στὸ σωματικὸ πρόσωπό της, ἀνοιξε τὸ μεγάλο αὐρτάσι, ἔβγαλε διάφορα ἐργόχειρά της καὶ τάφερε περίσῃ νὰ τὰ δῆ ὁ γυῖός της. Ὁ Πέτρος τᾶγγιζε προφυλακτικὰ, ἀπαλὰ, μὲ θαυμασμό. Τὴν παρακάλεσε μόνον νὰ μὴ κουράζεται τόσο πολὺ, νὰ προσέχη τὴν ὄψεια της, τὰ μάτια της, νὰ μὴ ἐργάζεται τὴ νύχτα μὲ τὸ φῶς. Ἐκείνη τὸν κατασθῶσε γελῶσα, σὺν μουδιασμένη, κατάληκτῃ ἀπ' τὴν τὴση εὐτυχία της.

— Χρόνια εἶχα νὰ νοιώσω τὴση χαρὰ στὴν ψυχῆ μου, σὺν ἀπέπῃ ! ὀμολόγησε στὸ τέλος, σὺν μιλῶσει στὸν ἑαυτὸ της.

— Καὶ γιὰ μὴνα ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶνε ἡ πῶς εὐτυχιωμένη τῆς ζωῆς ἴου, μιὰ πρόσθεσε ὁ Πέτρος.

Κ' ἦσαν ἀλήθεια κ' ὁ διὸ πολὺ εὐτυχιωμένοι.